

kort tillade mig at skildre Lovforslagets Hovedindhold.

Lovforslaget falder i to Afsnit, hvoraf det første omfatter Arbejdsløshedskassernes Organisation. Den almindelige Arbejdsløshedslov fastsætter jo Regler for, hvorledes Understøttelse skal ydes og under hvilke Vilkaar, men under de overordentlige Forhold, vi nu lever under, vil adskillige af disse Bestemmelser kunne virke mod den Hensigt, Loven har: at yde Bistand til arbejdsløses Selvhjælp. Derfor foreslaas det her midlertidig at ændre forskellige af de bestaaende Regler. En Bestemmelse i Arbejdsløshedsloven gaar ud paa, at Understøttelse ikke maa ydes til nogen, medmindre han i det umiddelbart før Understøttelsens Ydelse forløbne Tidsrum af 12 Maaneder har været Medlem af Kassen. Arbejdsløshedsnævnet foreslaar, at denne Bestemmelse midlertidig sættes ud af Kraft, saa at Understøttelse ogsaa kan ydes forinden den her angivne Frist. Forholdet er dette, at mange ny optagne arbejdsløse Medlemmer, overfor hvem Stat og Samfund under de nuværende Forhold bør træde hjælpende til, kun kan faa Understøttelse, naar denne Hovedregel, som er naturlig under almindelige Forhold, ophæves. Jeg skal henlede Opmærksomheden blandt andet paa Kelnernes Forhold, hvor det paa Grund af de særlige Tilfælde, der har bragt Arbejdsløshed i Kelnervaget, vil være ønskeligt, at Kelnernes Arbejdsløshedskasser er i Stand til at yde Bidrag ogsaa til saadanne indenfor Faget, som ikke tidligere har forstaaet Nødvendigheden af at indtræde i Arbejdsløshedskasserne. Arbejdsløshedskasserne vil imidlertid ikke kunne yde denne Hjælp, hvis ikke Staten træder til, og i § 4 fastsættes det derfor, at for saadanne Medlemmer, for hvis Vedkommende Ventetiden bortfalder, skal Staten yde Kassen et Indskud, som svarer til Medlemsbidraget plus det offentlige Tilskud for de Maaneder, der bortfalder af Ventetiden.

Under almindelige Forhold er Arbejdsløshedssunderstøttelsen knyttet til en varig Arbejdsløshed og tager ikke Sigte paa saadanne Forhold, som vi nu maa imødesee, hvor man vil finde det ønskeligt at nedsætte Arbejdstiden for herigennem at strække Arbejdet længere. En saadan nedsat Arbejdstid vil for de vedkommende Arbejdere betyde en mindre Løn, og Lovforslaget gaar da ud paa at fastsætte Regler for, under hvilke Betingelser Arbejdsløshedshjælpen kan ydes, naar Arbejdet paa den Maade er nedsat. Hovedregelen

er den, at Nævnet kan paalægge Arbejdsløshedskasserne at yde Understøttelse til Medlemmer, hvis Arbejdstid er nedsat med mindst $\frac{1}{3}$, saafremt Nedsættelsen er ordnet saaledes, at der visse Dage af Ugen ikke arbejdes. Der er Kasser, som allerede har ønsket at kunne hjælpe de Medlemmer, hvis Kaar er som de her skildrede, og Ministeriet har i Overensstemmelse med Loven været i Stand til at yde Kasserne Tilladelse til at handle saaledes. Men hvad der her foreslaas, er altsaa en Bestemmelse om, at Arbejdsløshedsnævnet skal kunne paalægge Kasserne at gaa frem efter disse Linier. Jeg bemærkede, at Hovedregelen var den, at en saadan Understøttelse betingedes af, at den nedsatte Arbejdstid var ordnet saaledes, at der ikke arbejdes visse Dage om Ugen. Det er imidlertid tænkeligt, at visse Virksomheder i Stedet for at standse Arbejdet bestemte Dage vilde foretrække at indskrænke Arbejdstiden for hver Dag i hele Arbejdsugen, og hvis det godtgøres for Nævnet, at der er særlige Forhold, som gør en saadan Arbejdsordning ønskelig, bør Arbejdsløshedssunderstøttelse ogsaa da kunne ydes. I Slutningen af § 2, hvor disse Bestemmelser er optagne, tages der Hensyn til et Forhold, som kunde tænkes at indtræde, nemlig det, at en Arbejder, hvis Arbejdstid er nedsat enten til færre Dage eller til færre Arbejdstimer om Dagen, alligevel opnaaede en Arbejdsindtægt, som var større end normalt for Faget i dets normale Arbejdstid. I saadanne Tilfælde vil Arbejdsløshedshjælpen ikke være fornøden eller naturlig. Derfor foreslaas det, at Arbejderen i saadanne Tilfælde skal kunne betragtes som havende haft Arbejde i den for at opnaa den Fortjeneste, han oppebærer, normale Tid.

I § 3 foreslaas det, at Bestemmelserne i Arbejdsløshedsloven om, at der ikke ydes Understøttelse i visse Dele af Aaret eller først efter en Ventetid af 6 Dage, midlertidig skal bortfalde af lignende Grunde som dem, der gør det naturligt at hæve Bestemmelsen om, at en Mand lang Tid i Forvejen skal have været Medlem for at kunne blive delagtig i Understøttelse.

§§ 4 og 5 gaar ud paa at fastsætte Statens Bidrag til Arbejdsløshedskasserne i Anledning af de forandrede Forhold, og jeg har allerede nævnt en af Bestemmelserne i § 4. En anden Bestemmelse i § 4 gaar ud paa, at der stilles et Beløb paa 1 Mill. Kr. til Indenrigsministerens Raa-